

دیدگاه انگلستان درباره اعمال تحریم‌های ایالات متحده آمریکا

سلما اوگیرا ایبر؛ دانشجوی علوم سیاسی و روزنامه‌نگاری از دانشگاه دُمونتفرت انگلستان
ترجمه: فرناز اسکندری؛ دانشجوی کارشناسی ارشد مطالعات بریتانیا

حضور فعال در منطقه دارند، رقم خورد. هنگامی که باراک اوباما برای اولین بار در سال ۲۰۱۵ قراردادی چندجانبه برای محدود کردن و نظارت بر برنامه‌های هسته‌ای ایران امضا کرد، هرگز پیش‌بینی نمی‌کرد که این قرارداد لغو شود.

رویکرد ترامپ در این مسئله، این پرسش را مطرح می‌کند که آیا واشنگتن مایل به گفتگو است یا به ایجاد درگیری طولانی مدت فکر می‌کند؟ در میان سخنرانی‌های داغ ایران و آمریکا، موضع بریتانیا زمانی روشن شد که همراه با آلمان و فرانسه از تصمیم آمریکا مبنی بر تحمیل مجدد تحریم‌ها و اقدامات جدید علیه ایران ابراز ناخشنودی کرد. با توجه به اینکه اعمال دوباره‌ی تحریم‌ها ممکن است بر معاملات میان شرکت‌های تجاری اروپا و تهران تاثیر بگذارد، آنها از تداوم برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) علیه تحریم‌ها حمایت کردند.

سخنگوی دفتر امور خارجه‌ی کشورهای مشترک‌المنافع اعلام کرد که «دولت بریتانیا، برجام را به‌عنوان یک توافقنامه‌ی حیاتی می‌داند که با خنثی کردن نگرانی آمریکا از تهدید هسته‌ای بودن ایران، جهان را به مکانی امن‌تر تبدیل می‌کند. انگلیس هرگز به نفع ایران و اهداف هسته‌ای آن عمل نمی‌کند، همان‌گونه ما نیز همانند ایالات متحده نگران فعالیت‌های منطقه‌ای ایران و برنامه‌های موشکی‌اش هستیم و معتقدیم که بهترین راه برای حل این نگرانی‌ها تداوم قرارداد هسته‌ای است.»

مکانیسم مالی که کشورهای اروپایی برای محافظت از منافع اقتصادی خود در ایران اتخاذ کرده‌اند، خشم دولت ترامپ را برانگیخته است. مایک پنس، معاون رئیس‌جمهور آمریکا، انگلیس، فرانسه و آلمان را به تلاش برای کارشکنی در برنامه‌های خود متهم کرده است. پنس در حمله‌ای غیرمنتظره به متحدان قدیمی اروپایی ایالات متحده، متذکر شد تا از این معاهده صرف‌نظر کنند. وی ادعا کرد که این سه کشور «می‌کوشند تحریم‌های آمریکا علیه ایران را دور بزنند.»

استفاده‌ی گسترده از تحریم‌های سیاسی و اقتصادی توسط ایالات متحده یکی از ابزارهای بسیار متناقض سیاست خارجی معاصر آمریکا است. این تحریم‌ها مهم‌ترین ابزار سیاسی مورداستفاده سیاست خارجی ایالات متحده هستند و در عین حال به دلیل ویژگی یک جانبه‌ی آن موردانتقاد قرار می‌گیرند. ایالات متحده در حال حاضر، تحریم را علیه ده‌ها کشور اعمال کرده است، تحمیل این تحریم‌ها به حدی رایج شده‌اند که بسیاری از کشورهای دیگر نیز این ابزار بحث‌برانگیز را برای اعمال سیاست خارجی خود در روابطشان پیش گرفته‌اند.

تحریم‌های اعمال‌شده از سوی کاخ سفید عمدتاً اقتصادی هستند، اما تحریم‌های سیاسی و نظامی نیز به‌عنوان یک مجازات برای تغییر رفتار سیاسی یا نظامی خاص، اعلام می‌شوند. هدف از این تحریم‌ها، جلوگیری از رفتار نامطلوبی است که می‌تواند تاثیری منفی بر سایر کشورها داشته باشد. این گونه تحریم‌ها با هدف جلوگیری از تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی، اقدامات حقوق بشری، جلوگیری از تروریسم و خشونت مسلحانه، حفاظت از محیط زیست یا براندازی دولت‌ها اعمال می‌شوند.

با این وجود، تحریم‌های اقتصادی و سیاسی به‌طور فزاینده‌ای به‌منظور ارتقای منافع خاص در سیاست خارجی آمریکا به کار گرفته می‌شوند، زیرا ویژگی‌های یک جانبه‌ی آنها شامل برخی از اولویت‌ها و اهداف ایالات متحده در کشورهای دیگر است و قصد واقعی آنها بهتر شدن رفتار دولت آن کشور نیست.

در ۵ نوامبر سال ۲۰۱۸ رئیس‌جمهور ترامپ در توئیتر خود با الهام از سریال «بازی تاج و تخت» تحریم‌های مجدد علیه ایران را با عنوان «تحریم‌ها در راهند» اعلام کرد. در مقابل، پاسخ ایران به این تهدید که از جانب سردار سلیمانی در شبکه اجتماعی اینستاگرام انتشار یافت، چنین بود: «ما علیه شما ایستادگی خواهیم کرد.»

به این ترتیب فصلی جدید از درگیری سیاسی بین این دو قدرت که

ایالات متحده فلج شده است.»

به گزارش خبرگزاری ایسنا، الفرد دزایاس اولین گزارشگر سازمان ملل است که بعد از ۲۱ سال به ونزوئلا سفر کرده است. وی در نشریه ایندپندنت اظهار کرد که تحریم‌های آمریکا علیه ونزوئلا غیرقانونی هستند و مطابق قوانین بین‌المللی در سطح جنایت علیه بشریت قرار می‌گیرند. مداخله‌ی ایالات متحده می‌تواند جنیگ داخلی ایجاد کند و منجر به فاجعه انسانی شود. اما به‌رغم انتقاد مخالفان داخلی و خارجی، دولت بریتانیا همچنان به دنبال تخریب دولت مادورو است. بنابراین، بانک انگلستان با فشار سیاسی از سوی اعضای پارلمان مواجه است که با امتناع از تحویل ۱۳۴ تن طلا که به بانک مرکزی ونزوئلا تعلق دارد، به مادورو کمک نکنند. از دست دادن طلا ضربه‌ی مهمی به اقتصاد کشور خواهد زد و همچنین تهدیدی برای کشورهایی است که شمش‌های طلای خود را در بانک انگلستان انبار می‌کنند. حال باید دید آیا منافع مالی انگلیس به‌عنوان یک انگیزه برای تغییر در استراتژی‌های دیپلماتیک که تا کنون در پیش گرفته است، خدمت مفیدی خواهد کرد یا خیر.

در مجموع، تنش‌های آن سوی اقیانوس اطلس از زمان انتخاب دونالد ترامپ افزایش یافته است. تحریم‌ها همچون ابزاری برای سیاست خارجی اجرا شده‌اند، زیرا به‌عنوان راه جایگزین برای اقدام نظامی در نظر گرفته می‌شوند. با این حال، این تحریم‌ها می‌توانند مشروعیت خود را زمانی که به‌عنوان سیاست‌های تجارت ملی مورد استفاده قرار می‌گیرند، از دست بدهند.

وزیر امور خارجه‌ی بریتانیا، جرمی هانت، نیز با وجود احتمال واکنش شدید هم‌پیمانان آمریکا، به تهران سفر کرد. وی با این کار علاقه‌ی بریتانیا به بهبود روابط میان دو کشور را نشان داد. او گفت که دولت بریتانیا «تجارت مشروع تحت قوانین اروپایی و بین‌المللی را با تمرکز جدی بر توانمندسازی تجارت کالا تسهیل خواهد کرد.»

موضع مخالف انگلستان نسبت به تحریم‌های اعمال شده از سوی آمریکا علیه ایران به شکلی قابل‌ملاحظه با موضع این کشور نسبت به تحریم‌ها علیه کشورهایمانند روسیه یا اخیراً ونزوئلا در تضاد است. در واقع انگلستان در چندین مورد با سیاست تحریم‌های اعمال شده از سوی ایالات متحده موافق بوده است. از دید دولت بریتانیا، این ابزار سیاست خارجی زمانی موثر واقع می‌شود که در سطح بین‌المللی و با همکاری کشورهای مختلف اجرا شود.

آلن دانکن، وزیر مشاور در امور اروپا و آمریکا، در این خصوص توضیح داد که تحریم‌ها ابزاری کلیدی در سیاست خارجی هستند و زمانی بیشترین تاثیر را خواهند داشت که همراه با شرکای بین‌المللی برای رسیدن به اهداف سیاسی مشترک طراحی و اجرا شوند. به این منظور نیز بریتانیا همکاری نزدیک با شرکای بین‌المللی خود، از جمله ایالات متحده را حفظ می‌کند.

علاوه بر این، قانون «مگنیتسکی اکت»^۱ در بریتانیا موجب اصلاح دو ماده‌ی مهم قانون شده است. ضمیمه کردن دو بند به قانون از این نظر قابل‌توجه است که اتهام دخالت روسیه در قلمرو انگلستان در مسموم کردن دو شهروند روسیه در شهر سالیسبوری انگلستان در نظر گرفته شود. وزیر خزانه‌داری، فلیپ هموند، اظهار داشت که دولت انگلستان به همین دلیل می‌تواند تحریم‌هایی به سبک آمریکا بر مقامات روسیه اعمال کند. بنابراین ایالات متحده به‌عنوان یک متحد در حفظ امنیت ملی انگلیس علیه ناقضان حقوق بشر از این کشور حمایت می‌کند. تراز می، نخست وزیر انگلستان، از اتحادیه اروپا درخواست کرد که در این پرونده همانند ایالات متحده عمل کنند و تحریم‌ها را علیه روس‌هایی که مسئول استفاده از سلاح‌های شیمیایی هستند افزایش دهند. آنها بر این باورند که با اعمال تحریم‌های شدید علیه روسیه، شانه به شانه با دولت آمریکا همراه خواهند بود.

نشانه‌های حمایت انگلستان از تحریم‌های آمریکا، هنگامی روشن می‌شود که به سرنگونی رژیم‌هایی که مورد علاقه‌ی قدرت‌های غربی نیستند، توجه کنیم؛ مثلاً تحریم‌هایی که در ونزوئلا برای سرنگونی رئیس‌جمهور نیکولاس مادورو اجرا شد. این تحریم‌ها به‌گونه‌ای طراحی شده‌اند که دولت را در محدودیت‌هایی خاص قرار می‌دهد که هدف آن ایجاد فضایی مناسب برای خوان گوایدو، رئیس‌جمهور منتخب از نظر ایالات متحده، برای تقاضای انتخابات مجدد است.

در طی نشست شورای امنیت سازمان ملل متحد، وزیر امور خارجه بریتانیا در بیانیه‌ای که ضمن دیدار معاون رئیس‌جمهور آمریکا، پنس، در واشنگتن تنظیم کرده بود، تصریح کرد که بریتانیا جزئی از ۴۰ کشوری است که از کاندیدای جدید ریاست جمهوری در ونزوئلا حمایت می‌کند. او از گوایدو به عنوان «مرد درستی که ونزوئلا را به جلو می‌برد» یاد کرد. بنابراین، قصد انگلیس با ایالات متحده و دیگر متحدین در «احیای دموکراسی ونزوئلا» است.

با این وجود، این موضوع بحث‌برانگیز باعث شده است که اعضای پارلمان بریتانیا خود را علیه مداخله‌ی ایالات متحده قرار دهند. کریس ویلیامسون از حزب کارگر می‌گوید: «اقتصاد ونزوئلا به دلیل تحریم‌های

۱ - در اصل به عنوان یک قانون در ایالات متحده برای مجازات مقامات روسی دخیل در مرگ و کیلی که در مبارزه با فساد نقش داشت، یعنی سرگی مگنیتسکی در سال ۲۰۰۹ طراحی شده بود.